

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Opholdskommunereglerne i bilstandsloven hviler på nærhedsprincippet, dvs. at en borger skal kunne søge bistand hos sin aktuelle opholdskommune. Samtidig hviler reglerne på princippet om, at den kommune, der træffer beslutning om bistand, afholder den kommunale andel af udgifterne hertil.

Afgørelseskompetencen og det økonomiske ansvars placering hos den samme myndighed giver i almindelighed sikkerhed for, at hensynet til den bedst mulige ressourceudnyttelse bliver inddraget i afgørelserne. Når en person får ophold i en ny kommune, overgår disse forpligtelser som hovedregel samlet til den nye opholdskommune.

Der kan dog være situationer, hvor beslutningskompetence og betalingsforpligtelse adskilles. Det sker på den ene side for at bibeholde nærhedsprincippet i forhold til den, der søger hjælp, på den anden side for at modvirke kommuners eksport af økonomiske forpligtelser til andre kommuner samt at beskytte kommuner med institutioner og andre bofællesskaber mod for store betalingsforpligtelser.

Ændringer i praksis, udvikling af nye boformer, pleje i eget hjem og hensyn til kommunal administrativ praksis har efterhånden skabt behov for modernisering og præcisering af opholdskommunereglerne.

På denne baggrund stilles der følgende forslag til ændring af reglerne i bilstandsloven:

- 1) Reglen om refusion fra en tidligere opholdskommune, når en anden kommune eller offentlig myndighed har medvirket til, at en person optages i institution eller pleje i kommunen, ændres, så den tillige omfatter pleje i eget hjem med dækning af merudgifter ved omfattende plejeforanstaltninger efter § 48, stk. 4, samt optagelse i bofællesskaber efter § 68.
- 2) En udvidelse af reglen om, at kommuner kan aftale refusion fra en tidligere opholdskommune, når en person flytter i en ældreagret bolig m.v. i en anden kommune, så aftalen også kan omfatte tiden efter en flytning fra denne bolig, f.eks. til et plejehjem.

- 3) En regel om refusion for udgifter til hjemmehjælp under midlertidigt ophold i en anden kommune, når der er ydet hjælp i mere end 1 måned.
- 4) En regel om, at krav mod en tidligere opholdskommune skal rejses senest 3 år efter hjælpens ydelse.
- 5) Reglen om ret til i ganske særlige tilfælde at flytte til plejehjem m.v. i en anden kommune udvides til at omfatte bofællesskaber efter bilstandslovens § 68.

Reglerne om kommunal medfinansiering af de sociale pensioner har medført, at der er opstået nogle problemer for kommunerne i forhold til de gældende regler om opholdskommuner.

Efter lov om social pension er det bopælskommunen eller den seneste bopælskommune, der varetager administrationen af pensionsloven. En kommune bevarer dog bopælskommuneforpligtelsen for de personer, der får tilkendt pension eller modtager pension og er optaget på en bestemt type institution, der udtømmende er opregnet i pensionslovens § 58.

De gældende opholdskommuneregler bevirker, at de kommuner, hvori bl.a. opholdssteder for børn og unge efter bilstandslovens § 66, bofællesskaber eller familiepleje efter bilstandslovens § 68 og døgninstitutioner for børn og unge efter bilstandslovens § 96 er beliggende, betragtes som bopælskommune for de pågældende personer og disse kommuner har dermed forpligtelsen til at administrere og finansiere en eventuel social pension til de pågældende.

Dette kan medføre store udgifter til pension for de kommuner, der har sådanne opholdssteder eller institutioner beliggende i kommunen. De gældende regler kan endvidere virke hæmmende for oprettelse af bofællesskaber eller andre boformer i den enkelte kommune, hvor det ellers ville være hensigtsmæssigt, at personer fra andre kommuner flytter til.

Det foreslås derfor, at pensionslovens regel om, at det er den tidligere bopælskommune, der administrerer og afholder den kommunale andel af udgiften til pensionen, udvides, således at den omfatter alle relevante opholdssteder/institutioner efter bilstandsloven.